

Yêu thật sự

“Không phải phép thử nào cũng là một kết quả đúng. Nhưng trong tình yêu nên có những phép thử để biết rằng ta có thể đã sai...”

Hoàng thích cái cách Nguyên phập phồng cánh mũi nghiêng nghiêng nhìn mình như thế. Lúc đó, trông Nguyên nhóc tí vô cùng. Hoàng cứ chăm chăm nhìn vào hai cánh mũi ấy mà không ngừng lại nổi cái cảm giác vui đến tức ngực của mình.

Buổi chiều Chủ Nhật là như thế. Cứ khi Nguyên bước vào căn phòng của Hoàng là những thực tại cuộc sống lại mờ nhoà và biến mất khỏi tâm trí của Hoàng. Có những Chủ Nhật mưa và có cả những Chủ Nhật nắng. Nắng hay mưa không phải là một vấn đề cần phải nghĩ khi có Nguyên ở bên. Nhưng nó lại là chất xúc tác để mỗi ngày chủ nhật trôi qua lại càng thêm ý nghĩa gấp nhiều lần hơn.

Ngày nắng, Nguyên nằm co khoanh tròn trong những ô vuông nắng chiếu qua ô cửa sổ. Ngày mưa, Nguyên lại đứng chìa tay ra ngoài song cửa để hứng những giọt ranh.

Nguyên có một sở thích là đặt tên cho tất cả những gì đang diễn ra xung quanh mình. Đó cũng là lý do mà cuộc sống của Hoàng có thêm nhiều người bạn đến thế. Từ chiếc tất Ui Chao đến cái áo Va Mũi, từ con cá mang tên Móm đến con sâu róm mang tên Cút Đi. Mỗi con vật, sự vật và cả những buổi chiều chủ nhật như thế này đều có những cái tên. Để chẳng lúc nào quên được Nguyên. Ngay cả khi Hoàng ở bên Zin - bạn gái và là vợ sẽ cưới của Hoàng.

“Tụi mình chỉ thế này thôi, né Hoàng”. Không biết bao nhiêu lần Nguyên nói vậy sau mỗi câu chuyện về chị ý – Zin Mũi Đỏ. Đến cả bạn gái của Hoàng, Nguyên cũng không tha, Nguyên đặt tên, Zin Mũi Đỏ. Cứ thế, cứ thế cả hai đi qua những buổi chiều chủ nhật.

Căn phòng trên tầng tư của một khu tập thể cũ kỹ mà Nguyên hay hát: “Anh! Em đã yêu anh từ lâu. Anh! Em đã yêu anh lâu tư” tràn trề nữ tính trong những buổi chiều như thế. Cũng có lúc Cá Ươn – anh ý của Nguyên – cũng

ngáp ngán ngáp dài trong câu chuyện của Nguyên với Hoàng. Bạn trai và cũng là chồng muốn cưới của Nguyên được Nguyên đặt nickname là Cá Ươn. “Bởi anh ý lười kinh khủng. Lười yêu em.” Và chốt hạ bằng một câu: “Nếu anh Hoàng không yêu được một người như Nguyên thì anh Hoàng cũng y hệt anh ý.” Cái lối tự trào vốn có của Nguyên.

Và quả thật, rất rõ ràng, qua cái nhìn của Nguyên, khi ấy mọi sự vật hiện tượng mới càng nhựa sống được. Cứ thế, cứ thế cả hai đi qua những buổi chiều Chủ Nhật. Không một Chủ Nhật nào lặp lại của chủ nhật nào. Miên man. Và khác hẳn.

Zin bao giờ cũng thế. Bao giờ cũng muốn mọi sự phải thật rõ ràng, phải thật minh bạch. Trong khi có nhiều điều không thể rõ ràng ra được. Luôn luôn Hoàng có cảm giác như là Zin chất vấn, hỏi cung mình vậy. Cảm giác đó khiến Hoàng khó chịu vô cùng. Nhưng với Nguyên thì không.

Nguyên không bao giờ hỏi Hoàng đi đâu, làm gì. Nguyên luôn để Hoàng tự nói ra. Đó phải chăng cũng là lý do khiến Hoàng muốn ở bên Nguyên nhiều hơn là một buổi chiều chủ nhật? Và với Zin thì ít dần đi. Những nụ hôn lười biếng và mang tính chất hội nghị. Có nghĩa là gặp: Hôn chào nhau. Về: Hôn tạm biệt. Đôi lúc: Hôn như lời cảm ơn khách khí, xã giao. Tần số lần gặp nhau cũng ít dần. Hoàng nghĩ về Nguyên nhiều hơn khi ở bên Zin. Nhiều hơn.

Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Từ một vài tin nhắn qua lại giữa Nguyên và Hoàng. Về một thứ tình yêu ngoài tình yêu. Bắt đầu bằng một ngày cho một đời. Một ngày yêu nhau. Người yêu một ngày. Hai đứa bỗng bình đi suốt đêm. Nhắm hờ mắt là thấy Nguyên co ro ngồi sau xe Hoàng. Những cơn đường mùa đông và những ngọn đèn vàng ấm áp. Từ một ngày cho một đời thành một ngày cho mỗi tuần. Ngày Chủ Nhật.

Cả hai đều không lý giải nổi tại sao mình yêu nhau nhiều đến thế và nhanh đến thế. Bên Nguyên, Hoàng cảm thấy thật dễ chịu và thoải mái. Không như bên Zin. Bên Nguyên, Hoàng thấy tràn ngập tình yêu. Trong khi bên Zin thì ngoài tình yêu còn trách nhiệm với gia đình Zin, còn trăm thứ bà dằn có tên và không có tên. Bên Nguyên thì tất cả chỉ là Hoàng và Nguyên. Là Chủ Nhật. Như thế một tuần chỉ có mỗi ngày Chủ Nhật là đáng nói vậy. Như thế mỗi đời chỉ có mỗi Nguyên là con gái vậy.

Sòng phẳng mà nói: Hoàng thấy mình yêu Nguyên nhiều hơn yêu Zin. Nhưng vẫn thương Zin. “Mình cứ xô vào nhau như Chí Phèo Thị Nở vậy, Hoàng nhỉ? Em thấy có lỗi với chị ý và cả với Cá Ươn.” Hoàng trầm ngâm. Thương Zin. Chủ Nhật ấy bị sút đi một chút. Nguyên về sớm với Cá Ươn để Hoàng qua gặp Zin. Mẽ một chút ngày Chủ Nhật ấy.

Hoàng đèo Zin đi qua một tấm gương. Thấy soi bóng hai người trong đó. Chẳng giống những người đang yêu nhau tẹo nào. Rời rạc. Trong gương, Nguyên ngồi sau xe Cá Ươn. Hai bên nhìn nhau. Im lặng. Zin khẽ thở dài. Hoàng khẽ kéo tay Zin ôm lấy eo mình. Bên trong tấm gương, Nguyên cũng chủ động ôm eo Cá Ươn. Như thầm nhắc nhau rằng tuần không chỉ có ngày Chủ Nhật.

“Không phải phép thử nào cũng cho ta một kết quả đúng. Nhưng trong tình yêu nên có những phép thử để biết rằng ta đã sai”. Đó là câu chốt hạ của Nguyên. Hoàng chỉ im lặng.

Nguyên bảo “Hoàng phải yêu chị ý nhiều hơn để em yêu Cá Ươn nhà em nhiều bằng như thế”. Rồi Nguyên liệt kê ra 10 điều mà Zin mong muốn. Hoàng cũng liệt kê lại 10 điều mà Cá Ươn cần. Trao đổi. Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên hai người làm vậy nhưng dường như thời gian và công việc luôn không công bằng với Zin. Hoàng chưa bao giờ làm hết 10 điều Zin mong muốn mà Nguyên đưa ra. Nhưng Cá Ươn thì nhận được hết 10 điều. Hoàng nghĩ mãi. Có lẽ bởi Hoàng lười biếng thật? Hay vì Hoàng ích kỷ và vô tâm? Nguyên bảo: “Cứ dần dần thôi, từng bước từng bước...” Và Hoàng bắt đầu để ý nhiều hơn đến Zin theo hướng dẫn của Nguyên. Như một cuộc chiến đấu để giành giật ý nghĩa cần và đủ cho một tình yêu thực sự.

Công bằng mà nói, mọi thứ cũng đã có thể cứu vãn được nếu như Hoàng không yêu Nguyên nhiều hơn yêu Zin, không ham muốn Zin giống như Nguyên. Là chỉ cho chứ không nhận, là chỉ yêu chứ không đòi hỏi trách nhiệm cũng như trăm thứ bà dẫn khác trong một tình yêu có những dự định tiến tới hôn nhân.

Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Từ khi tình yêu của Hoàng và Zin đi vào ngõ cụt với những cuộc cãi vã triền miên. Đó là một thời kỳ khủng hoảng thường thấy của tình yêu. Zin trở nên nhiều chuyện và khiến Hoàng thấy mất tự do ghê gớm. Bức bối.

Sự nhàm chán luôn khiến người ta bức bối. Nhất là với những người trẻ. Và với Hoàng thì điều ấy đặc biệt đáng sợ hơn. Nếu là bông bột mà nói thì câu cửa miệng sẽ là: “Mình chia tay”. Nhưng cả Zin và Hoàng đều không muốn như thế. Cho tình yêu một cơ hội nữa.

Nguyên xuất hiện như thế. Khác hẳn Zin. Không ồn ào, không riết róng, không quá phức tạp để hiểu được. Nguyên là hiện thân của sự không đầu không cuối, tràn đầy nữ tính. Nguyên ghé vào cuộc đời của Hoàng và từ từ nhen lửa cho Hoàng. Để yêu Nguyên và yêu Zin gấp nhiều lần hơn. Để hiểu Cá Ươn của Nguyên và để Nguyên có thể yêu Hoàng và yêu Cá Ươn gấp nhiều lần hơn. Nguyên và Hoàng bắt đầu tâm sự về những gì mình nghĩ trong từng hiện tượng, sự việc một.

Thời gian ấy đi qua một cách ngóng nghịu vì cả hai còn lạ nhau. Cho đến khi thuộc nhau dần dần rồi thì những câu chuyện có Zin và Cá Ươn cũng ít đi dần. Nguyên cũng hỏi Hoàng nhiều hơn câu “Anh đã yêu chị ý nhiều hơn chưa?” Như thế sợ mất đi mối quan hệ này, Hoàng cũng chần chừ. Nguyên mỗi lúc một nhiều lên trong cuộc sống của Hoàng. Và dần trở nên quan trọng. Zin thì ít dần đi. Hoàng bỗng lo sợ nếu Hoàng yêu Zin nhiều hơn thì sẽ vĩnh viễn mất đi Nguyên. Và Hoàng chỉ im lặng mỗi khi Nguyên hỏi. Trong mắt Nguyên những lúc đó, lại ánh lên những tia buồn. Mong manh đến bật khóc.

Zin bật khóc: “Em mệt mỏi quá rồi! Sẽ không thể tiếp tục tình trạng này được nữa. Anh yêu vai diễn Nguyên của em nhiều hơn yêu con người thật của em rồi phải không?” Hoàng thở dài gật đầu xác định. “Anh muốn em luôn là Nguyên. Còn em?” Zin lắc đầu: “Với em thì anh lúc làm Hoàng hay lúc làm Cá Ươn luôn là một. Em đều yêu trọn vẹn và hết mình. Có điều, với mỗi thời điểm, em đều có những cách hành xử khác nhau. Với Cá Ươn, em đối xử như một người mình sẽ lấy làm chồng, còn đối với Hoàng, đó chỉ là một tình yêu không xác định”.

Hoàng lặng người đi. Liệu có phải Hoàng cũng chưa sẵn sàng để tình yêu đi đến hôn nhân nên Hoàng yêu Nguyên hơn là yêu Zin? Trong Hoàng như vừa đổ vỡ một điều gì đó.

Bắt đầu từ tin nhắn của Zin khi tình yêu của cả hai đi vào ngõ cụt: “Em muốn ngày mai mình yêu nhau như hai người mới toanh để cho tình yêu của mình

có một cơ hội”. Tình yêu một ngày xảy ra như thế. Và đẹp thật. Mới toanh. Hôm ấy, Hoàng tới đón Zin. Cố gắng để tạo ra cảm giác như thể lần đầu tiên hò hẹn vậy. Con đường tới nhà Zin vẫn như mọi khi. Hoàng quen từng cái ổ gà một. Gặp Zin, anh cũng không nhận ra.

Zin mặc một bộ váy mới toanh. Một bộ váy mà Hoàng chưa từng thấy bao giờ. Zin xuất hiện. Cái cách xuất hiện cũng khác với Zin thường ngày. Không xưng hô là Zin-tên ở nhà nữa. Mà là tên thật: Hoàng Gia Nguyên. “Nguyên chào anh Hoàng ạ!”. Đã từ lâu, Hoàng quen gọi Nguyên bằng cái tên yêu là Zin. Nghe lại tên thật bỗng thấy là lạ. Lạ thật. Phải chăng tình yêu của hai người suốt mấy năm qua cũng thế. Đã quá quen thuộc đến nhàm chán. Và hôm nay, vào vai Nguyên, Zin đang khác mình đi để thử yêu lần nữa.

Hôm ấy, không vào lại những quán quen, không đi lại những đường cũ, không nói lại những câu chuyện nhàm tai. Tất cả đều mới toanh. Rất mới. Zin trong vai Nguyên thật lạ. Cuối buổi đi chơi, hai người hôn nhau dưới hiên nhà Nguyên (và cũng là Zin), nụ hôn cũng thật lạ. Đó là Hoàng cảm thấy vậy. Đêm ấy, Hoàng nhắn cho Zin: “Anh Hoàng yêu em Nguyên”. Và sau tình yêu một ngày đó là Chủ Nhật mỗi tuần. Nguyên của Zin là một người khác hẳn. Nói như Nguyên đó là: “Một lối chơi khác hẳn khiến cho trận đấu trở nên kịch tính hơn.” Mỗi chiều Chủ Nhật, Zin trong cái tên Nguyên lại tới căn phòng của Hoàng. Khác hẳn với Zin ngày thường, Nguyên của ngày Chủ Nhật tràn trề cuốn hút. Lại nhen lửa cho Hoàng. Để thứ Hai, gặp lại nhau, Zin lại trở về là Zin. Thật đến nhàm chán và mệt mỏi. Vẫn là Zin với sự rõ ràng và minh bạch. Vẫn là Zin của “anh phải thế này, anh không được thế kia”. Cần mẫn đến mức bối rối. Và Hoàng thấy mình là một Cá Ướt suốt một tuần trời. Chỉ có thể là Hoàng vào mỗi ngày Chủ Nhật. Zin cố gắng, cố gắng để Cá Ướt trở thành Hoàng. Còn ngược lại, Hoàng yêu Nguyên nhiều hơn. Với Zin thì ít dần đi. Hoàng chờ đợi ngày Chủ Nhật để được gặp Nguyên.

Hoàng ôm vai Zin: “Sao em không giống như Nguyên? Sao em không cứ luôn là em của mỗi ngày Chủ Nhật? Tại sao em cứ phải là Zin một cách khó chịu đến như thế? Anh muốn em hãy là Nguyên, hãy là em của mỗi ngày Chủ Nhật”. Zin lắc đầu: “Nguyên có thể rất tuyệt vời nhưng Nguyên là khoảnh khắc em tạo dựng chứ không phải là con người thật của em”.

Và bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Từ cửa sổ tầng tư của khu tập thể cũ kỹ, Zin đi về. Hoàng nhìn theo và bỗng thấy không còn Nguyên nữa từ trong Zin...